

[Justitsministeren]

tion. Det samme gælder de ansøgerpar, der allerede dengang var godkendt, dog således, at fristen for disses vedkommende regnes fra tidspunktet for underretningen om 1 års fristen.

Samtidig med udsendelsen af adoptionsnævnets cirkulæreskrivelse har man på tilsvarende måde tilbudt ansøgerpar, som er optaget på venteliste i tiden mellem den 1. april 1973 og den 31. marts 1976, en egentlig forundersøgelse. Den heromhandlede gruppe omfatter ca. 400 ansøgerpar. Ansøgerne er i forbindelse hermed blevet gjort bekendt med, at en eventuel godkendelse som adoptivforældre ikke indeholder et tilsagn om, at der vil kunne anvises dem et barn til adoption, og at deres sag vil blive henlagt 1 år efter godkendelsen, hvis det ikke forinden har været muligt at anvise dem et barn.

Ansøgerpar, der er noteret på venteliste den 1. april 1976 og senere vil tidligst kunne tilbydes en egentlig forundersøgelse efter den 1. april 1980.

Det fremgår af det anførte, at det er misvisende, når det i begrundelsen for det stillede spørgsmål anføres, at adoptionsnævnets cirkulæreskrivelse »... går ud på at slette de 1.100 ansøgere, som er godkendt til adoption...«. Det, der er tale om, er et forsøg på gennem en afvikling af den eksisterende venteliste at nedbringe ventetiden, således at en ansøgers mulighed for at få et dansk adoptivbarn på længere sigt kan afklares endeligt inden for et tidsrum af 2 til 3 år.

Det er uundgåeligt, at det for de ansøgere, som det ikke har været muligt at anvise et barn til adoption inden fristen på ét år, ofte vil føles urimeligt, at det grelle misforhold mellem antallet af ansøgere og antallet af danske børn, der kan anvises til anonym adoption, skal gå ud over netop dem. Men det er på den anden side klart, at det ville være uholdbart blot at lade ventelisten vokse, bl.a. også fordi dette ville resultere i en forlængelse af den tid, hvori ansøgerne må svæve i usikkerhed om, hvorvidt det vil være muligt at imødekomme deres ønske om adoption af et dansk barn.

De foranstaltninger, som adoptionsnævnet nu har truffet, er et resultat af meget indgående overvejelser og må anses for den mest rimelige og hensynsfulde løsning, som man under de foreliggende omstændigheder kunne finde frem til.

Det kan i øvrigt oplyses, at adoptionsnævnet inden udsendelsen af cirkulæreskrivelsen orienterede justitsministeriet om sine overvejelser, og at nævnets forslag blev oversendt til folketingets retsudvalg og drøftet under et samråd mellem udvalget og justitsministeren, der fandt sted den 27. februar 1979. Der blev ikke herunder fremsat indvendinger imod forslaget.

Jeg må således i det hele afvise den i begrundelsen for spørgsmålet indeholdte kritik af adoptionsnævnets dispositioner.

Til *ministeren for offentlige arbejder* (29/6 79) af:

Ernst Schmidt (FP):

»Vil ministeren foranledige, at de borgere, som i 1970 blev berørt af ekspropriation og jordfordeling i forbindelse med omlægning af hovedvej 13 mellem Ålborg og Viborg, og hvis ekspropriationssager endnu ikke er afsluttet, nu får den endelige og fulde erstatning, som grundlovens § 73 bestemmer?«

(Spm. nr. 1138).

Begrundelse.

I forbindelse med omlægning af hovedvej 13 mellem Ålborg og Viborg (på strækningen nord for Støvring til syd for Sønderup) blev der i 1970 foretaget en del ekspropriationer af kommissarius ved statens ekspropriationer i Jylland.

Men til trods for, at vejen blev indviet i 1972, er der endnu ikke sket en matrikulering af disse ejendomme, hvilket har medført, at alle disse skøder og pantebrevne ikke kan blive tinglyst. Dette har bevirket direkte rente- og kurstab for de nye ejere, der ikke har kunnet få prioriteringen m.v. gjort færdig.

En sådan langsommelighed i administrationen af erstatningssager forekommer helt urimelig, hvorfor spørgsmålet er stillet.

Besvarelse (6/7 79):

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Hansen):

Udbetaling af erstatninger for ekspropriationer, der foretages i henhold til reglerne i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom, foretages gennem kommissarierne ved statens ekspropriationer, og jeg har derfor